

en Haandbehandling. Og der er ogsaa nogen Uklarhed i Sundhedskollegiets Stilling, idet det jo samtidig mente, at en delvis Afspærring af Grænsen, hvorved man indfræntede Udgangsvejene til en 3, 4 Stykker, tror jeg der blev nævnt, og der indførte et stærket Inspektionsystem, at det vilde være en Fremgang under de Forhold, som vi den Gang havde.

Jeg tror, at den højtærede Justitsminister fortjener Tak og Anerkendelse, fordi han saa resolut greb til det Middel, som den Gang blev sat i Værk. Forholdene vare og ere jo saaledes, at man ingenlunde er paa det rene med Hensyn til Kolera sygdommens Karakter, Maaden hvorpaa den forplanter sig o. s. v. Forkæmperne for de forskellige Teorier, den contagiose og den miasmatiske — for ikke at nævne den engelsk-indiske Opfattelse, hvorefter Sygdommen skal kunne opstaa spontant af sig selv, selv i et hvilket som helst Land, stribes jo saa bestemt herom, at Lægmænd ikke endnu i saa Henseende kunne søge Vejledning hos Lægerne, saa længe disse ikke ere mere paa det rene med Resultatet end hidtil. Erfaringen har jo ogsaa vist, at man mere og mere søger tilbage til disse naturlige Midler: at affpærre sig og ved Karantæne og Afspærring at søge at skaffe sig nogen Forbedring af Forholdene, altsaa søge at træffe forebyggende Foranstaltninger, som, hvis Sygdommen alligevel skulde bane sig Vej, dog kunde bidrage til at formindste den Ulykke og Skade, som den kan afstedkomme, naar den først faar fast Fod i Landet. Det er ganske vist, som Sundhedskollegiet siger, at et enkelt eller flere enkelte Tilfælde af Kolera, som skaffes ind i Landet, behøver ikke derfor at medføre, at man faar en Epidemi; men det er lige saa sikkert, at naar man importeret et stort Antal Tilfælde udefra, saa forsøges aabenbart Betingelserne for, at en Epidemi kan bryde ud, i meget høj Grad, og vi vide jo alle, at der i Hamborg opstod en saadan Panik, at en stor Del af den derværende Befolkning spredte sig, ikke blot over Holsten og Sydslesvig, men saa at sige over hele Nordtyskland, ja jeg kan næsten sige Sydtyskland med, og jeg erindrer, at jeg har set i Aviserne — jeg husker ikke det nøjagtige Tal, men det var et meget stort Antal Steder, hvor det var dokumenteret — at Kolera tilfælde vare importeret fra Hamborg. Jeg tror altsaa, at alene dette, at man kan opnaa, at der i alt Fald kun føres saa Sygdomstilfælde her ind i Landet, og at disse saa undergives en hurtig Behandling, at det yder en stor og

væsentlig Betyggelse. Den højtærede Regering maatte jo som sagt søge Hjemmel til at foretage en Afspærring ved Udstedelsen af den foreløbige Lov, som jo samtidig hermed foreligger til Behandling af det høje Ting, og Regeringen tænkte sig den Gang Muligheden af, at det kunde blive nødvendigt at oprette en egentlig Karantæneanstalt ved Grænsen, og at den fuldstændige Grænsespærring kun skulde vare ved, indtil en saadan Anstalt kunde etableres. Det ligger jo imidlertid i Sagens Natur, at Oprettelsen af en saadan Anstalt vilde kræve en betydelig Tid for ikke at tale om de betydelige Betsomringer. Der foreligger jo ogsaa blandt Oplysningerne et Overblik over en saadan Anstalt tilligemed en Betænkning afgiven over den af det sgl. Sundhedskollegium, og Sundhedskollegiets Erklæring gaar jo ud paa, at det ikke kan tilraade Oprettelsen af en saadan Anstalt; man kan se, at Sundhedskollegiet finder den foreslaaede Anstalt for lille, og finder den tillige indrettet paa en saadan Maade, at det maa kræve betydelige Forbedringer og Forandringer i den foreslaaede Plan, hvorved de beregnede Omkostninger af omtrent 300,000 Kr. ganske sikkert ville komme betydeligt op over dette Beløb. Overensstemmende hermed har Landsstinget jo ladet den dertil sigtende Passus i § 1 udgaa, saa at Paragraffen nu kun lyder paa, at give Regeringen Bemyndigelse til, naar Kolerastruer med at trænge ind i Landet, da at affpærre Grænsen Syd fra. I § 2 gives der derimod Regeringen en Bemyndigelse, som den ogsaa savnede, nemlig til at indføre et Efterblik med de Personer, som indkomme over Landgrænsen ligesom selvfølgelig ogsaa med de Personer, der indkomme til Sø, naar det nemlig drejer sig om, at de ere erklærede for mistænkte for Kolera eller smittede fra Kolera. Dette saakaldte Inspektionsblik har imidlertid faaet en meget væsentlig Abvigelser ved, at § 2 hjemler ikke blot det tidligere Efterblik med dem, der passere Grænsen, men indfører Efterblik af de Menneſter, som komme ind i Landet i indtil 5 Døgn, efter at de ere passeret over Grænsen, de skulle være undergivne Aegtelshyn, saaledes, at man kan forvisse sig om, hvorvidt der ytrer sig Symptomer til, at Sygdommen er ved at bryde ud hos dem. Sagen er imidlertid den, at Lægerne heller ikke ere paa det rene med, hvor lang Inkubationstiden for Kolera sygdomme egentlig er. Der er Angivelser, der variere mellem 2—3—4, ja indtil 5 Dage, ja der skal endogaa være Tilfælde, men de ere dog meget sjældne, hvor der skal være paavist en længere Inkubationstid end 5